

fenfum, ut reliquorum piscium, sed repente extenuatur, in unicam et latam pinnam degenerat: *Ventriculum* habet amplum, et crassum: intestina lata et valde reflexa: hepar subalbidum, cui fellis vesica haeret.

Corio tegitur squammoso, cujus tamen squammae serpentis potius quam piscis videntur; nam praeterquam quod eo ordine sunt commissae, ut lineas, cancellatim sese interfecantes constituent, firme etiam et valide adeo haerent, ut desquamari nequeant; unde ita durum et asperum efficitur ejus corium, ut vix disseccari queat. Rondeletius sese expertum esse scribit, ne acutissimo quidem gladio penetrari posse, utque ligna et eborae eo poliri possint. Quamobrem jure Aelianus atque Oppianus marino Muri pellem praeduram tribuere; et Athenaeus Aristotelis testimonio, etsi apud Aristotelem id nunc non legatur, inter pisces qui aspera

cutem teguntur, καίπερ recensuit. Quod ad *colorem* attinet, ex livido viret, nonnullis parvulis notis caeruleis et rubentibus maculis quam plurimis insigniuntur. Estque totius piscis figura valde compressa, et lata, atque fere orbicularis. Ad multam magnitudinem non excrescit, duas enim libras raro excidit, unde merito Oppianus et Aelianus eum haud magno corpore esse dixerunt. Haecenus ille. Non maris duntaxat, sed et fluviorum accola est, ut Plinius et Aristoteles scripsere. In amne Acheloo grunnum habet. Vescitur carne, cancris, squillis atque testatis. *Solivagus* est, et raro capitur. Pugnacissimum esse, tum quod pelle praedura tegatur, tum quod dentium robori confidat, Aelianus et Oppianus sub nomine Muris marini prodidere. Carnem habet duram et suavem. Virus namque olet. Athenaeus inter σκληρότατα retulit.

Arist. H. A.
l. 4. c. 9.

Plin. H. N.
l. 11. c. 51.

Aelian. H.
A. 1. 9. c. 41.

CAPVT VII.

De Sturione.

TAB. XXIII.
8. 9. 10. 11.
Aldrovand.
de Piscibus
l. 4. c. 9.

Piscis, quem nos Gothico vocabulo Sturionem, quasi *stergion*, quod rostro suo praeae rostratae speciem gerat dicimus, is Graecis nostri temporis *ξυρίχτι*, quasi Oxyrinchus, Cypridis teste Bellonio *Morona* vocatur. Nec est veterum *Lupus*, quod Poggio Florentino placuit, ut capite quarto hujus tituli inuimus: Nec *Attilus*, ut Franciscus Philelphus voluit, cum Attilus is sit, qui hodie ab accolis Padi, veteri servato vocabulo Attina, Adilo et Ladino vocatur, piscis ipso Sturione amplior, effigie, sapore, pretio et tota fere natura ab eo dissimilis: Nec, *Tursio* Plinii, quod credidisse Theodorus Gaza creditur, cum hic Carchiae, id est, Caniculae, ut Arhestratus apud Athenaeum comprobatur, species sit, et cum Turso sive Phocaenae in Ponto catulos pariat, hic oviparus sit, et ubique nascatur. Nec *Hycca* seu *Hysca* ut Hermolaus Barbarus in epistola ad Cortusium prodidit, cum vel ipse Athenaeus, qui solus Hyccae meminit, qui piscis Hycca sit ignoret, et duntaxat, a Calli-

macho sacrum piscem, a Cyraeneis *Erythrinum*, ab Hermippo Smyrnaeo Hyccam Julidem vocari scribat.

Nec *Delphinus*, ut Carolus Figulus voluit, quamvis in multis quoad formam conveniant, quod iste omnium veterum autoritate, inter cetos referatur. Niloum tamen Delphinum, de quo apud Solinum leges, quemque Delphino potius similem, quam Delphinum Marcellinus vocat, Sturionem existimare, nihil forte oberit.

Nec *Oxyrinchus*, veterum, cum hic Carnivorus sit, et hamo, ut apud Athenaeum legimus, capiatur. An pro Oxyrincho Caspio Aeliani, haberi debeat, comparatio ostendere poterit. Circaffi sane caeterique Moeotidis accolae, Sturionem Oxyrinchum vocant, si Gesnero et Scaligero credimus. *Silurum* veterum esse Salvianus contra Manardum apud Aldrovandum ostendere conatus est, quem prolixissime agentem vide. Aufonii esse nullum dubium, et ita Sturio a Venantio Fortunato Picta-

Aelian. H.
A. 1. 17. c. 32.

Plin. H. N.
l. 9. c. 9.